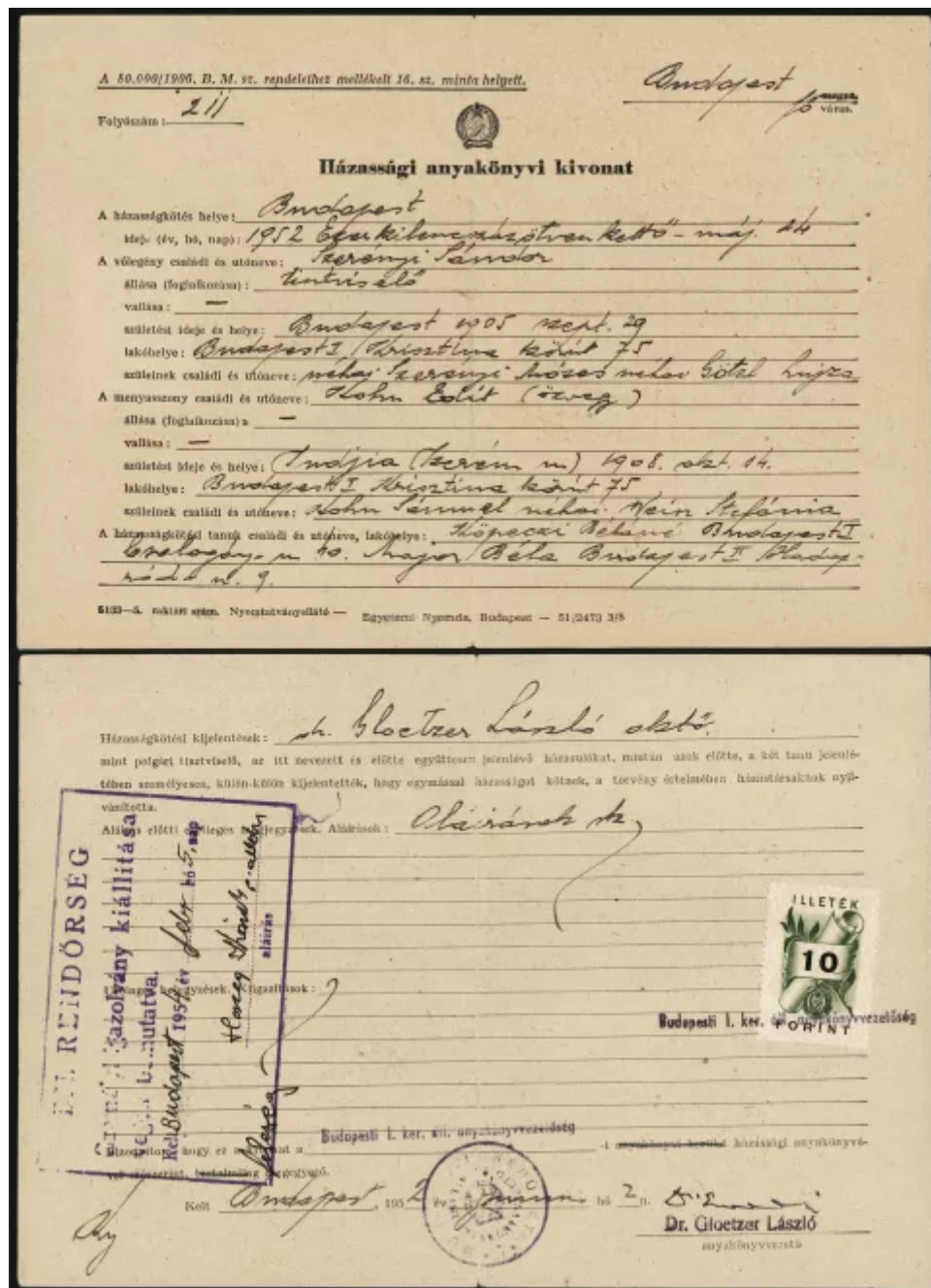

1947-ben az egyik pártkirándulásra az akkori főnököm, Molnár Albert elhozta a volt sógorát, Szerényi Sándort. Sándor 1905-ben született. Két nővére volt, Ilonka és Juci. Ilonka, az idősebb volt Molnár Albert elvált felesége. Sándor tulajdonképpen asztalos volt, de főleg illegális pártmunkás. Neki már a szülei is nagyon baloldali emberek voltak, tanárok és a Szociáldemokrata Párt tagjai. Az első világháború után féltek, hogy le fogják őket tartóztatni, ezért kimentek Bécsbe. A két lányuk is utánuk ment, pedig mindkettő már férjnél volt, mert korán férjhez mentek. Sanyit ekkor a nagymama vette magához, és ő már 16 éves korában beiratkozott a pártba. Akkor Landler Jenő volt a párt egyik vezetője, a másik pedig Kun Béla. Sanyit Landler Jenő tanította a kommunista

eszmékre, és őt szánta az utódjául. De 1926-ban Sanyit elfogta a rendőrség, volt is egy per Szántó Zoltán és Szerényi Sándor ellen, el is ítélték őket, és két évig börtönben is ültek. Aztán kihívták Sanyit Moszkvába, ahol valami ürüggyel letartóztatták, és onnan került a Gulágra, meg mindenféle északi lágerekbe, ahol 14 évig volt. Erről jóval később írt is egy könyvet Tizennégy év a Gulágon címmel. Mikor 1947-ben valahogy hazajött, úgy nézett ki, mint egy fogas, amire ráakasztják a ruhát. Sándor elkezdett nekem udvarolni, mentünk moziba, kirándulni, ide-oda, és aztán odavettem a lakásomba. Minthogy neki nem volt se lakása, se munkája, se pénze, és a szülei sem kerültek vissza Auschwitzból.

1952 májusában összeházasodtunk. Ez kényszerházasság volt, mert nem akartuk tulajdonképpen, de Moszkvából jött egy olyan irányzat, hogy az együtt élő párok házasodjanak össze, nem való az, hogy vadházasságban éljenek az emberek. Erre kénytelenek voltunk összeházasodni.